

Saarna

Teksti, Matt. 11: 25 - 30

” Sillä ajalla vastasi Jeesus ja sanoi: minä kiitän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, ettäs olet kätkenyt nämät viisailta ja toimellisilta, ja olet ne ilmoittanut pienille. Tosin Isä, sillä niin oli sinun hyvä tahtos. Kaikki ovat minulle annetut minun Isältääni, ja ei kenkään tunne poikaa, mutta Isä; eikä Isää tunne yksikään, mutta Poika, ja kenelle ikänä Poika tahtoo sen ilmoittaa. Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon teitä virvoittaa. Ottakaat minun ikeeni teidän päällenne, ja oppikaat minusta, että minä olen siviä ja nöyrä sydäimestä: ja te löydätte levon teidän sieluillenne; Sillä minun ikeeni on sovelias ja minun kuormani on keviä.” Matt. 11: 25 - 30.

” Me puhumme siitä salatusta Jumalan viisaudesta, jonka Jumala on ennen maailman alkua säätänyt meidän kunniaksemme, Jota ei yksikään tämä maailman päämiehistä tuntenut; sillä jos he olisivat tunteneet, niin ei he olisi kunnian Herraa ristiinnaulinneet.” Näillä sanoilla pyrkii apostoli Paavali selittämään koko evankeliumin saarnan sisällön, 1. Kor. 2: 7 - 8. Sekä edellisessä että tässä ja seuraavissa luvuissa hän pyrkii osoittamaan toimittaneensa sen työn, jota varten hän oli lähetetty, nimittäin saarnaamaan evankeliumia, ja että hän vakaalla aikomuksella oli karttanut saarnoissansa sellaisia sanoja kuin ihmisten viisaukset opettaa, koska itse sisältö, nimittäin Jumalan rakkaus Kristuksessa Jeesuksessa ja Hänen kallis sovintonsa, oli niin suuri ja jumalallinen, ettei se tarvinnut ihmisten kaunistusta. En minä saarnannut evankeliumia, hän sanoo, ”... sanan viisaudella, ettei Kristuksen risti turhaan menisi.” 1. Kor. 1: 17. Ja hän sanoo vielä: ” Ja, rakkaat veljet, kuin minä teidän tyköne tulini, en minä tullut korkeilla sanoilla enkä syvällä viisaudella ilmoittamaan teille Jumalan todistusta. Sillä en minä itsiäni pitänyt teidän seassanne mitäkään tietäväni, vaan ainoasti Jesuksen Kristuksen ja sen ristiinnaulitun. Ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kaunistetuissa sanoissa ihmisten viisauden jälkeen”. 1. Kor. 2: 1 - 2, 4.

Mutta vaikka hän kartti ihmisten kaunopuheisuutta opetuksessansa, niin hän selittää kuitenkin, että ne asiat, joita hän julisti, olivat niin suuria, niin jumalallisia ja jaloja, ettei yhdenkään ihmisen järki olisi voinut niitä tutkia, ellei Herra itse olisi niitä ilmoittanut. Hän sanoo: ” **Me puhumme siitä salatusta Jumalan viisaudesta.**” Ja sen jälkeen hän puhuu siitä opista, jonka Herra armosta sinä aikana tahtoi ilmoittaa, ettei sellaista **yksikään silmä ollut nähnyt, eikä korva kuullut, ei myöskään yhdenkään sydämeen astunut, mitä Jumala Henkensä kautta oli ilmoittanut.** Jos me siis kysymme, mikä oli se tutkimaton viisautus, jota Paavali julisti, ja jota ei yksikään tämän maailman päämiehistä tuntenut, hän itse vastaa tähän kysymykseen, kun hän sanoo: ”**...sillä jos he olisivat tunteneet, niin ei he olisi kunnian Herraa ristiinnaulinneet.**” 1. Kor. 2: 8. Niin muodoin oli juuri tämän tiedon ja viisauden puutos, joka sai juutalaiset vainoamaan Jeesusta ja ristiinnaulitsemaan Hänet. Ja tämän johtopäätöksensä, ettei kukaan tuntenut tätä viisautta, vahvistaa Paavali sillä, että juuri he ristiinnaulitsivat Vapahtajan. Tästähän seuraakin, että se viisautus, jota hän julisti, olikin oppia Jeesuksesta. Sama nähdään vielä selkeämmin siitä, mitä hän edellä sanoo: ” **Mutta me saarnaamme ristiinnaulitun Kristuksen Juutalaisille pahenukseksi ja Kreikkalaisille hulluudeksi. Mutta kutsutuille sekä Juutalaisille että Kreikkalaisille saarnaamme me Kristuksen Jumalan voimaksi ja Jumalan viisaudeksi.**” 1. Kor. 1: 23 - 24.

Niinpä siis Jeesuksen Kristuksen ylenpalttinen tunteminen on se suuri viisautus, jota Paavali julisti, ja se viisautus, joka ilman Herran ilmoitusta on tutkimaton kaikelle järjelle. Tästä samasta viisaudesta on nyt kysymys, kun Vapahtajamme tekstissämme ylistää taivaallista Isäänsä, **että Hän oli sen kätkenyt viisailta ja toimellisilta ja ilmoittanut pienille.** Siitä me tahdomme ottaa aiheen tutkistella:

Jeesuksen Kristuksen ylenpalttista tuntemista viisautena, joka ilmoitetaan ainoastaan Hänen uskovaisilleen, ja tässä erityisesti:

- 1. Että nämä uskovaiset yksin oppivat tuntemaan Jeesuksen**
- 2. Kuinka he tuntevat Hänet?**

Ensiksi

Kun Vapahtajamme tekstin alussa kiittää taivaallista Isäänsä, joka oli ilmoittanut pienille jotakin, jonka Hän oli salannut viisailta ja toimellisilta; ja kun me tahdomme tietää, mikä oli se **jotakin**, jonka Isä ilmoitti pienille, niin osoittaa Jeesuksen puheen kokonaisuus täysin selkeästi, että Hän puhuu siitä tiedosta, joka Hänen uskovaisilla lapsillansa oli Hänestä, Hänen

persoonastansa, elämästensä, kärsimisestensä, ja kuolemastansa, ja kaikesta siitä autuudesta, jota he viheliäisinä syntisinä voivat etsiä ja jonka he voivat löytää Hänessä.

Matteuksen evankeliumin 11. luvun alussa me näemme, että kun Johannes Kastaja vankeudessa kuuli Kristuksen töistä, niin hän lähetti kaksi opetuslastansa kysymään Jeesukselta, oliko Hän se luvattu maailman Vapahtaja, tai pitikö heidän odottaman toista. Epäilemättä Johannes lähetti nämä opetuslapsensa sitä varten Vapahtajan tykö, että he itse saisivat kuulla Jeesusta ja puhutella Häntä, ja niin muodoin tulla oikein vakuuttuneiksi siitä, kuka Hän oli, ja siten kehotetuiksi seuraamaan Häntä. Jeesus vastasi heille sillä tavalla, että Hän osoitti heille työnsä ja sen evankeliumin, jota Hän saarnasi köyhille, ja sanoo sen lisäksi, että ne olivat autuaat, jotka eivät pahentuneet Häneen ja Hänen halpaan muotoonsa. Sitten kun nämä menivät pois, antoi Jeesus jalon todistuksen Johannes Kastajasta, ja valitti sitä, ettei Johanneksen eikä Hänen omat opetuksensa mitään vaikuttaneet juutalaisten sydämissä, eivätkä he myöskään niiden kautta tunteneet Häntä ja pitäneet Häntä sinä, joka Jumalan iankaikkisesta armoneuvosta oli tullut maailmaan antamaan henkensä lunastukseksi ja maksuksi maailman syntien edestä. Ja kun Hän sen jälkeen surumielellä oli nuhdellut ihmisten epäuskoa ja sokeutta, etteivät he antaneet Hänen voimallisten töittensä voittoa heitä uskomaan Häntä siksi, mitä Hän oli; niin Hän alkoi puhua näillä sanoilla: **”... minä kiitän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, ettäs olet kätkenyt nämät viisailta ja toimellisilta, ja olet ne ilmoittanut pienille. Tosin Isä, sillä niin oli sinun hyvä tahtos.”** Matt. 11: 25 - 26. Me näemme niin muodoin tästä, että se, minkä Isä oli ilmoittanut pienille, oli se viisaus, että he tunsivat Jeesuksen; kun sitä vastoin toisia, jotka näkivät samat työt ja kuulivat samat sanat Jeesuksen suusta kuin opetuslapsetkin, ei voitu taivuttaa tuntemaan Vapahtajaa, vaan nämä pysyivät uppiniskaisuudessaan, sydämensä sokeudessa ja paatumisessa.

Jeesuksen Kristuksen elävä tunteminen on niin muodoin viisaus, jonka Isän itse pitää ilmoittaa meille, niin kuin nähdään monesta Pyhän Raamatun paikasta. Kun Vapahtajamme kerran kysyi opetuslapsiltansa, kenenkä he pitivät Hänen olevan, ja Simon Pietari tunnusti: **”... sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika;”**, niin Jeesus sanoi: **”...autuas olet sinä, Simon Jonan poika! sillä ei liha eikä veri ilmoittanut sitä sinulle, vaan Isäni, joka on taivaissa.”** Matt. 16: 16 - 17. Ja apostoli Paavali sanoo, että se autuus, jota hän efesolaisille rukoili, oli tämä, että **meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isä antaisi heille voimaa Hänen kunniansa rikkauden jälkeen, että he Kristuksen rakkauden tunsivat, joka kaiken tuntemisen ylitse käy.** Ef. 3: 14, 16, 19. Sen kuinka verrattomana sama apostoli piti tämän Jeesuksen tuntemisen, me selkeästi näemme hänen omista sanoistansa: **” Sillä minä luen**

kaikki vahingoksi sen ylönpalttisen Kristuksen Jesuksen, minun Herrani tuntemisen suhteen ...”, Fil. 3: 8. Ihminen, joka vakavasti on pitänyt murhetta autuudestansa ja on Jeesuksessa löytänyt vanhurskautensa ja rauhansa sekä iankaikkisen elämän toivon, hän taitaa oikein arvioida, kuinka kallis viisaus Jeesuksen tunteminen on.

Siitä mitä jo on sanottu, me näemme, ettei kukaan tunne Jeesusta, paitsi ne, joille Isä saa Hänet ilmoittaa. **Ei taida kenkään tulla Jeesuksen tykö, ellei Isä vedä häntä**, Joh. 6: 44. Ja kokemus osoittaa tämän selkeästi. Jeesuksen lihan päivinä tuolla suurella joukolla olivat samat ulkonaiset vakuuttavat syyt kuin Hänen uskovaisilla lapsillansakin; he näkivät kaikki Hänen voimalliset työnsä, he kuuluivat Häneltä elämän sanoja, mutta eivät antaneet itseensä voittaa. He pysyivät paatumisessansa eivätkä sallineet Herran armon avata heidän silmiänsä. Ja samalla tavalla käy tänäkin päivänä: Jeesuksen evankeliumi julistetaan, ja enin osa ihmisiä pysyy kuitenkin taipumattomina ja paatuneina; ainoastaan ne, jotka Isä saa vetää Pojan tykö, ne tulevat tuntemaan Jeesuksen ainoaksi syyksi ja perustukseksi autuuteensa ja toivoonsa.

Toiseksi

Kuinka sitten ne ihmiset tuntevat Vapahtajan, joille Isä saa Hänet ilmoittaa? Tähän kysymykseen me tahdomme vastata siten, kuin Jeesuksen omat sanat tekstissä antavat aiheen; sillä mitä Hän siinä todistaa itsestänsä, sen vahvistavat myös Hänen lapsensa, kun he turvallisessa kanssakäymisessä Hänen kanssansa ovat tulleet tuntemaan Hänet juuri sellaisena, että heidän sydämensä voi vastata kaikkeen, mitä Jeesus tässä todistaa itsestänsä, ja sanoa: sellaiseksi me olemme Sinut, Herra Jeesus! kokeneet, sellaiseksi meidän sydämemme on Sinut oppinut tuntemaan. ” **Kaikki ovat minulle annetut minun Isältäni, ...**” sanoo Jeesus, Matt. 11: 27. Tällaisena tuntevat myös kaikki Hänen lapsensa Hänet: kaikkivaltiaana Vapahtajana ja Herrana, joka kuolemastakin pelastaa. Kaikki Jeesuksen uskovaiset tietävät omasta kokemuksesta tuoda esiin monta esimerkkiä Jeesuksen voimallisesta armosta, kuinka Hän lakkaamatta valvoo lapsiaan ja on myös voimallinen varjelemaan ja auttamaan heitä sekä heidän ruumiillisissa että hengellisissä tarpeissaan. On suloista kuulla Jeesuksen omasta suusta, mitä varten Hän, Välimiehenä, on hankkinut itsellensä tämän rajattoman vallan, ja kuinka Hän käyttää sitä; tästä meillä on Hänen oma todistuksensa, kun Hän sanoo: **Isä, sinä annoit Pojalle vallan kaiken lihan päälle antaa iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä Hänelle annoit**, Joh. 17: 2. Sentähden siis kaikki on annettu Pojan haltuun, sentähden Hän on saanut voiman kaiken lihan ylitse, että Hän tekisi syntisiä autuaiksi, vapahtaisi heidät siitä syvästä onnettomuudesta, johon he ovat vajonneet, ja sen sijaan lahjoittaisi heille osan siinä suuressa kunniaassa, jonka Hän kärsimisensä ja ansaitsevan kuolemansa kautta on hankkinut meille. Kristuksen täytyi ensin kärsiä ja sitten käydä sisälle kunniaansa. ” **Sillä se sopi**

hänen, ..., joka paljon lapsia kunniaan saattaa, että hän heidän autuutensa Pääruhtinaan kärsimisen kautta täydelliseksi tekis.” Hebr. 2: 10. Nyt ” **kuin hän täydelliseksi tuli, on hän kaikille niille, jotka hänelle kuuliaisat ovat, syy iankaikkiseen autuuteen,**” Hebr. 5: 9. Nyt ” **hän myös taitaa ne iankaikkisesti autuaiksi tehdä, jotka hänen kauttansa Jumalan tykö tulevat,**” Hebr. 7: 25.

Kun ihminen, joka on pelastettu pimeyden vallasta, ajattelee entistä ja nykyistä tilaansa, hän näkee kääntymisensä jumalallisena ihmeenä ja todistuksena Jeesuksen kaikkivaltiaasta voimasta ja armosta, mitä se todella onkin. Mikä ihme onkaan, kun Jeesuksen vihollinen muuttuu rakastajaksi, uudeksi luontokappaleeksi, joka on luotu Kristuksessa Jeesuksessa hyviin töihin; mutta tällainen armoitettu syntinen tuntee myös turmeluksensa niin syväksi, että jos ei Jeesuksen armo olisi niin voimallinen kuin se on, niin ei olisi pelastus ollut mahdollinen. Sentähden hän tuntee mitä suurimmaksi ilokseen Jeesuksen sellaisena, jollaiseksi Hän itse tässä näyttää itsensä, sellaiseksi, jonka alle kaikki on alistettu, ja joka on saanut vallan kaiken lihan ylitse, että Hän taitaa tehdä omansa iankaikkisesti autuaiksi. Hän iloitsee suuresti Jumalassa hänen Vapahtajassaan ja sanoo niin kuin David: ” **Herra on minun paimeni: ei minulta mitään puutu. Minun sieluni hän virvoittaa: hän vie minun oikialle tielle, nimensä tähden. Ja vaikka minä vaeltaisin pimiässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahuutta, ettäs olet kanssani: sinun vitsas ja sauvas minun tukevat.**” Ps. 23: 1, 3 - 4. Joka on saanut rauhan Jumalan kanssa, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, hän löytää itsensä autuaaksi ja varjelluksi Hänessä, sillä hän tietää, että kaikki, itse tuomiokin, on Pojan haltuun annettu.

Sitten Jeesus sanoo olevansa myös sellainen, jonka yksin Isä tuntee. Me olemme Raamatun sanoista nähneet myös, ettei yksikään tunne Vapahtajaa muutoin kuin Isän ilmoituksen kautta. Ja kokemuksesta Jeesuksen uskovaiset tietävät, että asia on niin; samalla tavalla he tietävät myös, mitä Jeesus vielä lisäksi sanoo, nimittäin ettei kukaan tunne Isää, paitsi Poika ja se, jolle Poika tahtoo ilmoittaa Isän. Ei kukaan voi tulla Isän tykö muutoin kuin Pojan kautta. Hänen kauttansa on meillä vapaa tykökäyminen, ja Hänessä me tulemme tuntemaan Isän meidän Jeesuksessa Kristuksessa lepytetyksi Isäksemme. Jeesuksessa me saamme lasten hengen, joka huutaa: Abba rakas Isä!; ja jotka Vapahtajan kautta ovat saaneet rauhan Jumalan kanssa, niillä on rohkeus sydämen nöyryydessä uskoa itsensä Hänen varjelukseensa ja apunsa kohteeksi, ja he tietävät varmasti Isän rakastavan heitä, koska he rakastavat Jeesusta ja uskovat Hänen lähteneen Isästä.

Tähän autuaalliseen tuntemiseen kutsuu meidän Vapahtajamme kaikkia työtätekeviä ja raskautetuita syntisiä, kun Hän lopuksi sanoo: ” **Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä**

tahdon teitä virvoittaa. ... ja te löydätte levon teidän sieluillenne;” Matt. 11: 28 - 29. Missä nyt löytyy joku armoitettu syntinen, joka voisi kieltää löytäneensä levon sielullensa, kun hän tuli Jeesuksen tykö ja laski kaiken syntikuormansa Hänen eteensä? Monet, jotka Jumalan armon kautta on herätetty hätänsä ja syvän turmeluksensa elävään tuntemiseen, etsivät lain orjuuden ja oman vanhurskauden kautta sitä lepoa, jota he kaipaavat, mutta turhaan! Lain käskyissä he näkevät kuolemantuomionsa ja tuntevat, että synti hallitsee heitä. Ainoastaan ne, jotka Jeesuksen vastaanottavat, saavat voiman tulla Jumalan lapsiksi. Jotka hylkäävät kaiken oman ansion ja hätääntyneinä syntisinä etsivät armoa ja anteeksi saamista ainoastansa Jeesuksen veressä, he löytävät levon sieluillensa; he näkevät Hänen täydellisessä uhrissansa iankaikkisesti kelpaavan maksun kaiken syntinsä ja pahuutensa edestä; he näkevät itsensä iäti pelastetuiksi pimeyden vallasta ja synnin herruudesta. He näkevät, että kaikki heidän oma työnsä olisi kelvoton ja turha, ja että he kaiken oman pyrkimisensä kanssa olisivat iankaikkisesti menneet hukkaan, ellei Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri olisi puhdistanut heitä kaikista synneistään. Vasta silloin kun Poika on saanut tehdä heidät vapaiksi, he ovat oikein vapaat. Ja sellainen ihminen, joka Jeesuksessa on löytänyt levon ja virvoituksen sielullensa ja parantumisen Hänen haavoissansa, on onnellinen luontokappale. Sitten hänen työkseen tulee seurata Jeesusta hiljaisessa levossa, pitää sydämessä kanssakäymistä Hänen kanssansa ja oppia joka päivä yhä enemmän nöyryyttämään itseänsä viheliäisyytensä tähden ja rakastamaan Vapahtajaansa. Hän tulee joka päivä aina paremmin tuntemaan Jeesuksen sävyisäksi, helläksi Kuninkaaksi, joka on nöyrä sydäimestä, ja armahtavainen ja pitkämielinen heikkoja lapsiansa kohtaan; ja hänen rakkaimmaksi toimekseen tulee viipyminen hengessään Jeesuksen jalkojen juuressa ja oppimaan Hänestä. Hän saa kokea Vapahtajan ikeen olevan soveliaan ja Hänen kuormansa keveän. Hänen käskynsä eivät ole raskaat, sanoo Johannes. Hän tuntee meidän heikon luontomme, nimittäin että me olemme multaa ja tomua. Me rakastamme Häntä paljon siksi, että meille on paljon anteeksi annettu; ja Hänen tähtensä me rakastamme vilpittömällä sydämellä kaikkia ihmisiä siksi, että he kaikki ovat Hänen kalliisti lunastettuja sielujaan. Niin menevät Hänen lapsensa yksinkertaisesti Hänen kanssansa tämän maailman lävitse, niin kuin lapsi käsi äitinsä kädessä, ja antavat Hänen joka päivä muistuttaa, varjella ja siunata heitä; siihen asti, että Hän heidät kerran korjaa kotia tykönsä, jossa heitä ei ikinä enää eroteta Hänestä.